

LBRIS

We know
books

Laura Maria Lupașcu

*Momente desprinse
din timp*

Poezie cu filozofie

LETRAS
Promovăm autorii români

- *Doar iubirea poate să ne apropie de Dumnezeu* – 7
- *Valsul cuvintelor în patru timpi; patru e tăcerea* – 8
- *Adevărul nu are contur* – 12
- *În iubire, întinzi mâna să dai și apoi uiți că ai dăruit* – 14
- *Primul pas spre eliberare este cel spre necunoscut* – 16
- *Momentul care te cuprinde cu totul devine eternitate* – 18
- *Iubire* – 19
- *Când simți momentul care schimbă totul* – 23

- Tăcerea mistică din cuvântul lui Dumnezeu – 25
- A doua naștere este ziua în care știi de ce te-ai născut – 27
- Când crezi fără să cauți dovezi, știi – 28
- Nisipul din clepsidră ce sfida gravitația – 32
- Unitatea inițială dintre început și sfârșit – 33
- Două particule subatomice interconectate prin forța care ține tot universul împreună: iubirea – 34
- Oglinda luminii care se reflectă pe sine în tot – 35
- Venus și Marte se iau de mână, sub clar de lună – 37

- Devenind tot mai simpli prin secvența de timp de unu pe doi – 38
- Amintirile noastre sunt parte din cine suntem cu adevărat – 40
- Simplitatea este cheia unui moment deplin – 42
- O flacără în întuneric luminează totul – 43
- Un punct este o spirală ascendentă comprimată – 45
- Toate alarmele sunt setate să sune ACUM – 46
- Relații impregnate de timp – 50
- Caută experiența cuprinsă prin cuvânt – 51
- Aceeași viață din care îmi amintesc clipe – 55

- Libertatea este starea de a fi când te dezlipești de proiecții – 56
- Ora ce se deschide ca petalele unei flori – 57
- Dincolo de zidurile unor convingeri vechi – 60
- Împreună înspre una – 63
- Buchetul din interiorul unei femei – 64
- Piese din multivers – 67
- Momentul are o esență moleculară – 69
- Iubirea înseamnă dăruire – 72
- Când suflul Vieții creează un suflet – 74
- Pe jos este un covor de flori ce te așteaptă să faci primul pas – 76
- Rima se formează atunci când cuvintele au sunete comune ce se potrivesc – 78

– Tot ce este în jur e o oglindă a conștiinței noastre – 80

– Când bucla infinitului devine zero printr-o rotire – 82

– Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți începe cu a fost odată ca niciodată – 84

– Eu sunt – 85

Poezia începe cu un dans seducător
al unor cuvinte care se întâlnesc
în același spațiu.

E ca o întâlnire ce începe cu un flirt ușor,
fără a ști unde conduce totul.

Unele cuvinte sunt gazde, altele, musafiri,
acompaniate de muzica
din miezul sunetelor.

E ca o petrecere tematică, se pun
trandafiri
și treptat se anunță numele invitaților.

Iubirea, suferința, existența sunt
protagoniștii.

Viața îi acompaniază de fiecare dată,
discretă.

Îi pune pe toți laolaltă, împreună, în
discuții

din care răzbate lecția ce se vrea
exprimată.

La festinul cuvintelor se întâmplă totul.
Se amestecă senzațiile de acum
cu emoții vechi,
Curg gândurile și sentimentele
în toiuł valsului cu ritm și rimă
ce formează perechi.

Peste tot acest festival al stării,
muza domnește...

Armonia...

care cuprinde totul în mrejele sale.
Zeița absolută din gândul poetului,
ea înlesnește
exprimarea experiențelor proprii,
trecătoare

către nemurire, spre contopire,
cu o altă simțire, prin empatie.

**– Valsul cuvintelor în patru timpi; patru
e tăcerea –**

Dincolo de bine și rău, se deschide poarta
unde totul devine simplu și clar.

Îmi întinzi mâna să mă prinzi, dar iată
că am venit cu brațele pline iar.

Dincolo de frumos și urât, viața se
petrece,

în aceleași cercuri toți ne învârtim.

Mă chemi lângă tine să vin și în tăcere,
să înțeleg cât de ușor este să fim.

Dincolo de alb și negru, este un curcubeu
infinit.

Viața are culoarea emoției din clipa de
acum.

Mă lași să mă apropii, cu o privire
ce s-a prelungit,

pot să văd cum prezența își creează un
drum.

Dincolo de mine și de tine, este o lume întreagă.

Și ea se face tot mai mică atunci când ne întâlnim.

Îmi faci loc lângă tine, cine să înțeleagă cât de ușor este să simți în toate atingerea de divin.

– *Adevărul nu are contur* –

Ne atingem inimile
prin mănușile din ceara lumânării
pe care am uitat-o aprinsă.
Ampretele noastre se copiază și stinsă
este orice urmă a ta de ieri sau aseară.

Mă rescreești filă cu filă și mâna ta e
invizibilă,
căci tu nu știi ce faci,
știi doar să mă iubești.
Povestea se scrie
dincolo de cine sunt și ești,
gândul cu tine devine realitatea
cea mai plauzibilă.

Mă prinzi în pauzele dintre cuvintele
ce îți spun că există aici, cu noi,
doar clipa de acum.

Mă vezi în privirea ce zărește pe fereastră
un apus și luna care răsare își eroiește,
printre noi, drum.

Inimile noastre rămân în siguranță
și tăcere.

Tu, eu, devenim personaje de vers
ce se compun.

Nu lăsăm urme decât în lumea invizibilă,
ea cere să păstrez cuvântul surd
și să iubesc fără să mă opun.

*– În iubire, întinzi mâna să dai
și apoi uiți că ai dăruit –*

Speranța se găsește peste tot.

Este o hrană de bază.

Se cumpără crudă,
se prepară la foc mic.

Prețul ei este mare.

Merge cu visarea, ca garnitură.

Se condimentează cu așteptare,
se servește ca desert, după negare.

Este deopotrivă aliment și medicament.

Are ca reacții secundare amânarea.

Uneori poate crea dependență,
în combinație cu imaginația.

Antidotul său este prezența,
combinată cu credința conștientă,
care îi seamănă, dar e mai rară.